

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)  
της 29ης Νοεμβρίου 2000 \*

Στην υπόθεση T-213/97,

**Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton)**, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο),

**Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG**, με έδρα το Ettlingen (Γερμανία),

**Textil Hof Weberei GmbH & Co. KG**, με έδρα το Hof (Γερμανία),

**H. Hecking Söhne GmbH & Co.**, με έδρα το Stadtlohn (Γερμανία),

**Spinnweberei Uhingen GmbH**, με έδρα το Uhingen (Γερμανία),

**F. A. Kümpers GmbH & Co.**, με έδρα το Rheine (Γερμανία),

**Tenthorey SA**, με έδρα το Éloyes (Γαλλία),

**Les tissages des héritiers de G. Perrin — Groupe Alain Thirion (HPG—GAT Tissages)**, με έδρα το Cornimont (Γαλλία),

**Établissements des fils de Victor Perrin SARL**, με έδρα το Thiéfosse (Γαλλία),

**Filatures et tissages de Saulxures-sur-Moselotte**, με έδρα το Saulxures-sur-Moselotte (Γαλλία),

**Tissage Mouline Thillot**, με έδρα το Thillot (Γαλλία),

\* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

**Tessival SpA**, με έδρα το Azzano S. Paolo (Ιταλία),

**Filature Niggeler & Küpfer SpA**, με έδρα το Carpiolo (Ιταλία),

**Standardtela SpA**, με έδρα το Μιλάνο (Ιταλία),

εκπροσωπούμενες από τους C. Stanbrook, QC, και A. Dashwood, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του A. Kronshagen, 12, boulevard de la Foire,

προσφεύγουσες-ενάγουσες,

κατά

**Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως**, εκπροσωπούμενου από την M. A. Sampaiz και τους A. Tanca και S. Marquardt, νομικούς συμβούλους, επικουρούμενους από τους H.-J. Rabe και G. M. Berrisch, δικηγόρους Αμβούργου και Βρυξελλών αντιστοίχως, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον A. Morbilli, γενικού διευθυντή της διεύθυνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού-εναγομένου,

υποστηριζομένου από το

**Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας**, εκπροσωπούμενο από τον J. E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία του Ηνωμένου Βασιλείου, 14, boulevard Roosevelt,

παρεμβαίνον,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της «αποφάσεως» του Συμβουλίου να μην υιοθετήσει την πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας, Πακιστάν και Τουρκίας [COM(97) 160 τελικό, της 21ης Απριλίου 1997] και, αφετέρου, την επιδίκαση αποζημίωσης για τη ζημία που προκάλεσε με την εν λόγω «απόφαση»,

**ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ**  
(δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirlung, Πρόεδρο, J. Azizi, A. Potocki, M. Jaeger και A. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 26ης Ιανουαρίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

**Απόφαση**

**Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία**

1 Στις 8 Ιανουαρίου 1996, η Επιτροπή Βιομηχανιών Βάμβακος και Συναφών Κλωστοϋφαντουργικών Προϊόντων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (Eurocoton) υπέ-

βαλε στην Επιτροπή καταγγελία σύμφωνα με την οποία οι εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας, Πακιστάν και Τουρκίας πραγματοποιούνταν με πρακτικές ντάμπινγκ, με αποτέλεσμα να προξενούν σημαντική ζημία στην κοινοτική βιομηχανία.

- 2 Η Επιτροπή δημοσίευσε την ανακοίνωση για την έναρξη διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής των χωρών αυτών στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 21ης Φεβρουαρίου 1996 (ΕΕ C 50, σ. 3).
- 3 Στις 18 Νοεμβρίου 1996, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2208/96, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις επίμαχες εισαγωγές (ΕΕ L 295, σ. 3).
- 4 Στις 21 Απριλίου 1997, η Επιτροπή υπέβαλε πρόταση κανονισμού του Συμβουλίου για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αυτές [COM(97) 160 τελικό].
- 5 Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 9, του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 56, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός), οι έρευνες για το αντιντάμπινγκ «περατούνται εντός δεκαπέντε μηνών από την έναρξη της διαδικασίας». Εν προκειμένω, η προθεσμία αυτή έληξε, επομένως, στις 21 Μαΐου 1997.

- 6 Κατά την ημερομηνία αυτή, το Συμβούλιο έδωσε στη δημοσιότητα ένα ανακοινωθέν Τύπου (ανακοινωθέν Τύπου σχετικά με την 2007<sup>η</sup> συνεδρίαση του Συμβουλίου — Εσωτερική αγορά, 8134/97 — Τύπος 156) που περιείχε τα εξής:

«[Μετά] το πέρας της έγγραφης διαδικασίας σχετικά με την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ επί βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής ορισμένων τρίτων χωρών, η οποία περατώθηκε στις 16 Μαΐου [1997] χωρίς να καταλήξει σε συγκεκριμένη απόφαση, η γαλλική αντιπροσωπεία ενέμεινε εκ νέου στην ανάγκη λήψεως ανάλογων μέτρων.»

- 7 Με τηλεομοιοτυπία της 23ης Ιουνίου 1997, η Eurocoton ζήτησε από τη γενική γραμματεία του Συμβουλίου, αφενός, να της επιβεβαιώσει την απόφαση του Συμβουλίου περί απορρίψεως της προτάσεως της Επιτροπής και, αφετέρου, να της αποσταλεί αντίγραφο της αποφάσεως αυτής ή των επεχόντων θέση αποφάσεως πρακτικών του Συμβουλίου.

- 8 Στις 24 Ιουνίου 1997, η Eurocoton έλαβε την απάντηση ότι «το Συμβούλιο, με έγγραφη διαδικασία, η οποία περατώθηκε στις 16 Μαΐου 1997, διαπίστωσε την αδυναμία επιτεύξεως της απλής πλειοψηφίας που ήταν αναγκαία για την έκδοση του [εν λόγω] κανονισμού».

- 9 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Ιουλίου 1997, οι προσφεύγουσες-ενάγουσες (στο εξής: προσφεύγουσες) άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή).

- 10 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσαν αυθημερόν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων με σκοπό,

ειδικότερα, να ανασταλεί η εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 2ας Οκτωβρίου 1997, T-213/97 R, Eurocoton κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1997, σ. II-1609).

- 11 Στις 14 Οκτωβρίου 1997, το καθού-εναγόμενο (στο εξής: καθού) πρότεινε την ένσταση απαραδέκτου. Με διάταξη του Πρωτοδικείου (τρίτο πενταμελές τμήμα) της 26ης Μαρτίου 1998, T-213/97, Eurocoton κ.λπ. κατά Συμβουλίου (μη δημοσιευόμενη στη Συλλογή), αποφάσισε να εξετάσει την ένσταση μαζί με την ουσία της υποθέσεως και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.
  
- 12 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 και 22 Ιανουαρίου 1998 αντιστοίχως, η εταιρία Broome & Wellington Ltd και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας κατέθεσαν αίτηση παρεμβάσεως στην παρούσα διαδικασία προς στήριξη του καθού.
  
- 13 Με διάταξη του Προέδρου του δεύτερου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου της 25ης Ιανουαρίου 1999, Eurocoton κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-213/97 (μη δημοσιευόμενη στη Συλλογή), έγινε δεκτή η αίτηση παρεμβάσεως της Broome & Wellington Ltd και του Ηνωμένου Βασιλείου· με την ίδια αυτή διάταξη έγινε δεκτή η αίτηση των προσφευγουσών περί εξαιρέσεως από την ανακοίνωση στους παρεμβαίνοντες των απορρήτων ή εμπιστευτικών στοιχείων των εγγράφων της διαδικασίας.
  
- 14 Για την υποβολή του υπομνήματός τους παρεμβάσεως τάχθηκε προθεσμία.
  
- 15 Με έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 1999, το Ηνωμένο Βασίλειο δήλωσε ότι παραιτείται από την κατάθεση γραπτών παρατηρήσεων.

- 16 Με έγγραφο της 8ης Μαρτίου 1999, η Broome & Wellington Ltd ανακοίνωσε στο Πρωτοδικείο ότι αποφάσισε να παραιτηθεί από την υπό κρίση υπόθεση. Οι λοιποί διάδικοι δεν κατέθεσαν παρατηρήσεις επ' αυτού. Με διάταξη του Προέδρου του δεύτερου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου, της 17ης Μαΐου 1999, T-213/97, Eurocoton κ.λπ. κατά Συμβουλίου, (μη δημοσιευόμενη στη Συλλογή), η Broome & Wellington Ltd διεγράφη από τον πίνακα των παρεμβαίνόντων και οι διάδικοι καταδικάστηκαν να φέρουν τα δικαστικά έξοδα που αφορούν την παρέμβαση της Broome & Wellington Ltd.
- 17 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 18 Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευαν και απάντησαν σε ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 26ης Ιανουαρίου 2000, πλην του Ηνωμένου Βασιλείου που δεν θέλησε να συμμετάσχει στην επ' ακροατηρίου συζήτηση.

### **Αιτήματα των διαδίκων**

- 19 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση του Συμβουλίου με την οποία απορρίφθηκε η πρόταση κανονισμού που υπέβαλε η Επιτροπή και η οποία αφορούσε, αφενός, την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβα-

κερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας, Πακιστάν και Τουρκίας και, αφετέρου, την είσπραξη του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 2208/96·

- να υποχρεώσει το Συμβούλιο να καταβάλει αποζημίωση στις προσφεύγουσες για τις ζημιές που υπέστησαν από την απόφαση αυτή·
  
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων ή, εν πάση περιπτώσει, στα δικαστικά έξοδα που αφορούν την ένσταση απαραδέκτου.

<sup>20</sup> Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαραδέκτη ή, επικουρικώς, ως αβάσιμη·
  
- να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

<sup>21</sup> Το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει τα αιτήματα και τους ισχυρισμούς του καθού.



**Επί του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως**

- 22 Το καθού προβάλλει τρία επιχειρήματα κατά του παραδεκτού της προσφυγής. Το πρώτο αφορά την έλλειψη πράξεως υποκείμενης σε προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 230 ΕΚ). Το δεύτερο στηρίζεται στην έλλειψη εννόμου συμφέροντος των προσφευγουσών. Το τελευταίο στηρίζεται στο ότι η πράξη κατά της οποίας βάλλουν οι προσφεύγουσες δεν τις αφορά ατομικά, πλην της Eurocoton.
- 23 Επιβάλλεται η εξέταση του πρώτου επιχειρήματος που στηρίζεται στην έλλειψη πράξεως υποκείμενης σε προσφυγή.

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

- 24 Η επιχειρηματολογία του Συμβουλίου στηρίζεται, κατ' ουσίαν, σε τρία σημεία.
- 25 Πρώτον, το πέρας της γραπτής διαδικασίας της 16ης Μαΐου 1997 δεν συνιστά πράξη υποκείμενη σε προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Μαρτίου 1994, T-3/93, Air France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-121, σκέψη 43). Η πράξη αυτή δεν συνιστά «μέτρο» κατά την έννοια της προαναφερθείσας αποφάσεως IBM κατά Επιτροπής. Στην πραγματικότητα, δεν υφίσταται καν πράξη, δεδομένου ότι το Συμβούλιο απλώς «ουδέν έπραξε», όπως αναγνωρίζουν οι προσφεύγουσες.

- 26 Το Συμβούλιο διευκρινίζει ότι η γραπτή διαδικασία δεν κατάργησε τον προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 2208/96. Σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού αυτού, ο προσωρινός δασμός έπαυσε να ισχύει εκ μόνου του γεγονότος ότι έληξε η προθεσμία των έξι μηνών από της ενάρξεως ισχύος του κανονισμού αυτού.
- 27 Οι προσφεύγουσες δεν μπορούν λυσιτελώς να παραπέμψουν στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 28ης Νοεμβρίου 1989, C-121/86, ΑΕ Επιχειρήσεων Μεταλλευτικών Βιομηχανικών και Ναυτιλιακών κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1989, σ. 3919), και της 27ης Νοεμβρίου 1991, C-315/90, Gimelec κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. I-5589). Συγκεκριμένα, στις υποθέσεις αυτές, ουδόλως τέθηκε θέμα υπέρξεως πράξεως δυναμένης να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.
- 28 Ο επί της ουσίας ισχυρισμός που αντλείται από την έλλειψη αιτιολογίας επιβεβαιώνει την άποψη του καθού. Το Συμβούλιο, οσάκις εκδίδει κανονιστικές πράξεις, ενεργεί μόνον κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής· πάντως, ουδέποτε επιλαμβάνεται «προτάσεως» εκθέτοντας παράλληλα τους λόγους για τους οποίους δεν υιοθετεί την πρόταση της Επιτροπής. Εξάλλου, οι λόγοι για τους οποίους τα κράτη μέλη καταψηφίζουν μια πρόταση είναι δυνατό να ποικίλουν και το Συμβούλιο βρίσκεται προδήλως σε αδυναμία να τους παραθέσει.
- 29 Δεύτερον, το Συμβούλιο υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι η αρνητική έκβαση της γραπτής διαδικασίας δεν συνιστά οριστική απόρριψη της προτάσεως της Επιτροπής. Το Συμβούλιο εξακολουθεί να έχει τη δυνατότητα να υιοθετήσει την πρόταση αυτή, υπό τους όρους που προβλέπει ο εσωτερικός του κανονισμός και, ειδικότερα, το άρθρο 2, παράγραφος 5 (απόφαση 93/662/ΕΚ του Συμβουλίου, της 6ης Δεκεμβρίου 1993, ΕΕ L 304, σ. 1, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 95/24/ΕΚ/ΕΚΑΧ/Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1995, ΕΕ L 31, σ. 14). Εν προκειμένω, η γαλλική αντιπροσωπεία κατέβαλε ακριβώς προσπάθειες προκειμένου να συζητηθεί εκ νέου η πρόταση και να υιοθετηθεί· ωστόσο, έμειναν άκαρπες, διότι δεν πληρούνταν οι όροι που τάσσει ο εσωτερικός κανονισμός.

- 30 Τρίτον, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, στο μέτρο που οι προσφεύγουσες βάλλουν κατά της υποτιθημένης απόφασης που προκύπτει από τη λήξη της δεκαπεντάμηνης προθεσμίας και όχι από το πέρας της γραπτής διαδικασίας της 16ης Μαΐου 1997, η επιχειρηματολογία αυτή είναι απαράδεκτη, βάσει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η εν λόγω επιχειρηματολογία προβλήθηκε εκπρόθεσμα, κατά το στάδιο των παρατηρήσεων επί της ενστάσεως απαραδέκτου, τροποποιεί το αντικείμενο της προσφυγής.
- 31 Οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι η πράξη την ακύρωση της οποίας ζητούν είναι η απόφαση του Συμβουλίου περί απορρίψεως της προτάσεως κανονισμού που υπέβαλε η Επιτροπή σχετικά με την επιβολή οριστικού δασμού αντνιτάμπινγκ στις επίμαχες εισαγωγές. Ως εκ τούτου, το πέρας της γραπτής διαδικασίας της 16ης Μαΐου 1997 ισοδυναμεί με οριστική απόφαση του Συμβουλίου περί απορρίψεως της προτάσεως του κανονισμού που υπέβαλε η Επιτροπή (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Δεκεμβρίου 1963, 23/63, 24/63 και 52/63, Usines Émile Henricot κ.λπ. κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 999, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά).
- 32 Διαφορετικά, οι προσφεύγουσες, που ζήτησαν να διεξαχθεί έρευνα αντνιτάμπινγκ, θα στερούνταν παντός ενδίκου βοηθήματος στις περιπτώσεις που το Συμβούλιο παρέλειπε να ενεργήσει. Τούτο θα αντέβαινε τόσο στις γενικές δικαιοκτικές αρχές (βλ., στο δίκαιο του ανταγωνισμού, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 1977, 26/76, Metro κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 567, της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, Demo-Studio Schmidt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3045· στο πεδίο των κρατικών ενισχύσεων, αποφάσεις της 28ης Ιανουαρίου 1986, 169/84, Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 391, και της 15ης Ιουνίου 1993, C-225/91, Matra κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3203· στο πεδίο των αντισταθμιστικών δασμών, απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 1983, 191/82, Fediol κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2913· στο θεσμικό πεδίο, αποφάσεις της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, Les Verts κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1339, και της 22ας Μαΐου 1990, C-70/88, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-2041) όσο και στον σκοπό του βασικού κανονισμού.
- 33 Πράγματι, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η νομική θέση των προσφευγουσών επηρεάστηκε δυσμενώς από το γεγονός ότι το Συμβούλιο δεν υιοθέτησε τα προτεινόμενα από την Επιτροπή μέτρα.

- 34 Οι προσφεύγουσες θα είχαν δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής εάν, κατόπιν διαβουλεύσεως, είχε κριθεί περιττή η λήψη προστατευτικών μέτρων και εάν η διαδικασία αντιντάμπινγκ είχε περατωθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 9, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού (προαναφερθείσες αποφάσεις ΑΕ Επιχειρήσεων Μεταλλευτικών Βιομηχανικών και Ναυτιλιακών κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Gimelec κ.λπ. κατά Επιτροπής). Το ένδικο αυτό βοήθημα είναι ακόμη περισσότερο αναγκαίο οσάκις η διαδικασία περατούται λόγω λήξεως της δεκαπεντάμηνης προθεσμίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, έστω και αν το Συμβούλιο, όπως το ίδιο υποστηρίζει, μπορούσε να υιοθετήσει την πρόταση της Επιτροπής πέραν της 16ης Μαΐου 1997, το γεγονός ότι άφησε να λήξει η δεκαπεντάμηνη προθεσμία ισοδυναμεί με αρνητική πράξη που επιβεβαιώνει την απόρριψη της προτάσεως της Επιτροπής.
- 35 Εξάλλου, τα προσκομιζόμενα έγγραφα άγουν στο συμπέρασμα ότι το πέρας της γραπτής διαδικασίας της 16ης Μαΐου 1997 αποτελεί πράγματι οριστική απόφαση (βλ. το ανακοινωθέν τύπου του Συμβουλίου της 21ης Μαΐου 1997 και την τηλεμοιοτυπία του Συμβουλίου προς την Eurocoton της 24ης Μαΐου 1997). Εφόσον διεξήχθη επίσημη ψηφοφορία, εγγράφως ή μη, και εφόσον η αναγκαία πλειοψηφία δεν επιτεύχθηκε, τούτο ισοδυναμεί με απόρριψη της προτάσεως το έννομο αποτέλεσμα της οποίας έχει εξαντληθεί: μόνον μια νέα πρόταση της Επιτροπής μπορεί να παράσχει τη δυνατότητα επαναλήψεως της νομοθετικής διαδικασίας.
- 36 Η δυσχερής θέση στην οποία βρίσκεται το Συμβούλιο να παραθέτει τους λόγους που δικαιολογούν την απόφασή του δεν του παρέχει τη δυνατότητα να εξαιρεί τις αρνητικές πράξεις, όπως οι εν προκειμένω, από τον δικαστικό έλεγχο.

### *Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

- 37 Κατά το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, «όταν από τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά έχουν διαπιστωθεί τελικώς, προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ και ότι εξ αυτού προκαλείται ζημία, καθώς και ότι το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει επέμβαση σύμφωνα με το άρθρο 21, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με απλή πλειοψηφία κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής και μετά από διαβουλεύσεις στο πλαίσιο της συμβουλευτικής επιτροπής, επιβάλλει οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ».

- 38 Πρέπει να τονιστεί στη συνέχεια ότι, κατά το άρθρο 14, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, οι οριστικοί δασμοί αντιντάμπινγκ επιβάλλονται με κανονισμό.
- 39 Δεν αμφισβητείται ότι οσάκις το Συμβούλιο εκδίδει κανονισμό για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ, ο κανονισμός αυτός συνιστά δυνάμενη να προσβληθεί πράξη, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, η οποία μπορεί να υποβληθεί σε έλεγχο νομιμότητας εφόσον συντρέχουν οι λοιπές προϋποθέσεις του παραδεκτού που προβλέπει η διάταξη αυτή.
- 40 Από τη διαπίστωση αυτή δεν μπορεί να συναχθεί ότι, οσάκις, αντιστρόφως, το Συμβούλιο δεν υιοθετεί πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ, υφίσταται οπωσδήποτε πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης.
- 41 Πράγματι, η ύπαρξη πράξεως δυναμένης να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως είναι δυνατό να εκτιμηθεί μόνον κατά περίπτωση.
- 42 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες ζητούν την ακύρωση της «αποφάσεως» του Συμβουλίου περί μη επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ. Η απόφαση αυτή, όπως προκύπτει από το σημείο 22 του δικογράφου της προσφυγής, έγκειται στο «πέρας της γραπτής διαδικασίας της 16ης Μαΐου 1997».
- 43 Κατ' αρχάς, επιβάλλεται να προσδιοριστεί σε ποιο βαθμό οι προσφεύγουσες έχουν δικαίωμα να ζητήσουν από το Συμβούλιο να εκδώσει κανονισμό για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και, κατά συνέπεια, να εξεταστεί η φύση των αρμοδιοτήτων που έχουν ανατεθεί συναφώς στο Συμβούλιο.

- 44 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι καμία διάταξη της Συνθήκης ΕΚ δεν επιβάλλει στο Συμβούλιο να εκδίδει, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, κανονισμό για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ.
- 45 Δεύτερον, η εξέταση της συστηματικής διαρθρώσεως του βασικού κανονισμού άγει στη διαπίστωση ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας έρευνας για την ύπαρξη αντιντάμπινγκ, που διεξάγει η Επιτροπή, έχουν αναγνωρισθεί στους καταγγέλλοντες ορισμένα συγκεκριμένα δικαιώματα (βλ., μεταξύ άλλων, με το ίδιο πνεύμα, την προαναφερθείσα απόφαση Fediol κατά Επιτροπής, σκέψη 25, όσον αφορά την επιβολή αντισταθμιστικών δασμών).
- 46 Ο βασικός κανονισμός δεν παρέχει εντούτοις το δικαίωμα στις προσφεύγουσες να ζητήσουν από το Συμβούλιο να υιοθετήσει πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ.
- 47 Πράγματι, εφόσον το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι το Συμβούλιο επιβάλλει οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ «αποφασίζοντας με απλή πλειοψηφία κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής», από την παραπομπή στην εν λόγω διαδικασία της ψηφοφορίας προκύπτει εμμέσως, πλην σαφώς, ότι το Συμβούλιο δεν υιοθετεί την πρόταση της Επιτροπής εάν μόνον η μειοψηφία των κρατών μελών κρίνει ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ.
- 48 Πρέπει εξάλλου να υπομνηστεί ότι, κατά το άρθρο 1 του βασικού κανονισμού, «είναι δυνατό» να επιβάλλεται δασμός αντιντάμπινγκ σε κάθε προϊόν που αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ, όταν η ελεύθερη κυκλοφορία του εντός της Κοινότητας προκαλεί ζημία.

- 49 Μολονότι αληθεύει ότι το άρθρο 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού προβλέπει τη μέγιστη διάρκεια της έρευνας, από τούτο δεν συνάγεται ότι το Συμβούλιο είναι υποχρεωμένο να δέχεται τις προτάσεις της Επιτροπής για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ. Τούτο θα αντέβαινε όχι μόνον προς τους κανόνες που υπομνήστηκαν ανωτέρω, αλλά, επιπλέον, δεν θα λαμβανόταν υπόψη αυτός ούτος ο σκοπός της θεσπίσεως των προθεσμιών αυτών. Πράγματι, οι προθεσμίες αυτές έχουν ως μοναδικό σκοπό να αποτρέψουν την υπερβολικά μεγάλη διάρκεια των διαδικασιών αντιντάμπινγκ και, ως εκ τούτου, να παράσχουν τη δυνατότητα σε όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη, καθώς και στην κοινοτική βιομηχανία και στις επιχειρήσεις των τρίτων χωρών, να ενημερωθούν, κατά την ύστατη αυτή ημερομηνία, για την έκβαση της έρευνας.
- 50 Τέλος, από τη συμφωνία για την εφαρμογή του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994 (ΕΕ L 336, σ. 103, στο εξής: κώδικας αντιντάμπινγκ) δεν συνάγεται ότι το Συμβούλιο υποχρεούται να θεσπίζει οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ. Πράγματι, οι κανόνες αυτοί απλώς καθορίζουν περιοριστικώς τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται προκειμένου τα συμβαλλόμενα μέρη να μπορούν να θεσπίζουν δασμούς αντιντάμπινγκ και να επηρεάζουν έτσι τις εξαγωγές ενός άλλου συμβαλλομένου στη συμφωνία αυτή κράτους. Όπως προκύπτει από το άρθρο 1 του κώδικα αυτού, ο αποκλειστικός σκοπός των περιοριστικών αυτών προϋποθέσεων είναι η διασφάλιση των συμβαλλομένων μερών ότι δεν θα επιβάλλονται δασμοί αντιντάμπινγκ όταν δεν πληρούνται οι προβλεπόμενες προϋποθέσεις.
- 51 Αντιθέτως, οι κανόνες αυτοί δεν μπορούν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι υποχρεώνουν τα συμβαλλόμενα μέρη να επιβάλλουν δασμούς αντιντάμπινγκ. Τουναντίον, το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κώδικα αντιντάμπινγκ προβλέπει ότι «θα ήταν ευκαταίον η επιβολή [δασμών αντιντάμπινγκ] να είναι προαιρετική».
- 52 Συνεπώς, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να επικαλούνται ότι έχουν δικαίωμα να ζητούν από το Συμβούλιο να υιοθετεί τις προτάσεις κανονισμών για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ που του υποβάλλει η Επιτροπή.

- 53 Υπό το πρίσμα των διαπιστώσεων αυτών, που απορρέουν από τη συστηματική διάρθρωση τόσο της Συνθήκης όσο και του βασικού κανονισμού, πρέπει να καθοριστεί αν οι προσφεύγουσες έχουν δικαίωμα να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως σε περίπτωση όπως η προκειμένη.
- 54 Κατά πάγια νομολογία, συνιστά πράξη ή απόφαση η οποία δύναται να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, κάθε μέτρο το οποίο τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του θέση (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσα απόφαση IBM κατά Επιτροπής).
- 55 Έτσι, δύνανται να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως όλες οι πράξεις των θεσμικών οργάνων, ανεξαρτήτως της φύσεως ή της μορφής τους, οι οποίες σκοπούν στην παραγωγή εννόμων αποτελεσμάτων (απόφαση της 31ης Μαρτίου 1971, 22/70, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 263, σκέψη 42).
- 56 Εν προκειμένω, εφόσον από την ψηφοφορία που διεξήχθη στο Συμβούλιο στις 16 Μαΐου 1997, με γραπτή διαδικασία, δεν κατέστη δυνατό να σχηματιστεί απλή πλειοψηφία υπέρ της προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που του είχε υποβληθεί, προκύπτει από τα ανωτέρω ότι το Συμβούλιο ουδέν μέτρο έλαβε.
- 57 Επιπλέον, η διαπίστωση και μόνον ότι, κατά το πέρας της ψηφοφορίας, δεν υπήρξε η απαιτούμενη πλειοψηφία για την υιοθέτηση της προτάσεως κανονισμού αντιντάμπινγκ δεν συνιστά, καθ' εαυτήν, πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης.
- 58 Πράγματι, μολονότι η υπερψήφιση αποτελεί τη νομική προϋπόθεση βάσει της οποίας εκδίδεται η πράξη, αντιθέτως, η καταψήφιση σημαίνει μόνον το ότι δεν ελήφθη απόφαση.



- 59 Όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγουσών που στηρίζεται στη μη παροχή έννομης προστασίας στην περίπτωση που κριθεί απαράδεκτη η υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως, πρέπει να υπομνηστεί ότι ο δικαστικός έλεγχος τον οποίο έχουν το δικαίωμα να αξιώσουν οι προσφεύγουσες πρέπει να προσιδιάζει στη φύση των εξουσιών που ανατίθενται αποκλειστικά, στον τομέα του αντιντάμπινγκ, στα όργανα της Κοινότητας (προαναφερθείσα απόφαση Fediol κατά Επιτροπής, σκέψη 29). Συναφώς, η θέση της Επιτροπής, ιδίως όσον αφορά τον έλεγχο της καταγγελίας και της συνέχειας που πρέπει να δώσει σε αυτήν, δεν μπορεί να συγκριθεί με τη θέση του Συμβουλίου. Μολονότι στο Συμβούλιο εναπόκειται να εγγράψει την πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ, που του υποβάλλεται, στην ημερήσια διάταξη των συνεδριάσεών του, δεν υποχρεούται ωστόσο να υιοθετήσει μια τέτοια πρόταση.
- 60 Τέλος, πρέπει να τονιστεί ότι, στην περίπτωση που κακώς το Συμβούλιο δεν εξέδωσε κανονισμό για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ, επί παραδείγματι διότι υπήρχε ουσιώδης διαδικαστική πλημμέλεια, οι προσφεύγουσες εξακολουθούν να έχουν τη δυνατότητα να ασκήσουν αγωγή αποζημιώσεως βάσει των άρθρων 178 και 215 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρα 235 ΕΚ και 288 ΕΚ). Άλλωστε, τούτο ακριβώς έπραξαν και εν προκειμένω.
- 61 Συνεπώς, δεδομένου ότι παρέλκει η εξέταση των λοιπών λόγων απαραδέκτου που πρόβαλε το καθού, πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή ακυρώσεως ως απαράδεκτη.
- 62 Με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου (μεταξύ άλλων, σημεία 7 και 9), οι προσφεύγουσες αμφισβήτησαν επίσης τη νομιμότητα της αρνητικής πράξεως που προκύπτει, κατά την άποψή τους, από τη λήξη της δεκαπεντάμηνης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού.
- 63 Πρέπει να επισημανθεί ότι, με τον τρόπο αυτό, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν νέο αίτημα, κατά παράβαση του άρθρου 19 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και του άρθρου 44 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Ως εκ τούτου, το αίτημα αυτό πρέπει να κριθεί απαράδεκτο.

- 64 Εν πάση περιπτώσει, η λήξη και μόνον της δεκαπεντάμηνης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού δεν συνιστά απόφαση του Συμβουλίου δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης.

## Επί της αγωγής αποζημιώσεως

### 1. Επί του παραδεκτού

- 65 Το καθού υποστηρίζει ότι το περιεχόμενο του δικόγραφου δεν είναι σύμφωνο με τα άρθρα 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 44 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, στερείται της αναγκαίας σαφήνειας ώστε να είναι παραδεκτό το αίτημα περί αποζημιώσεως (βλ., επί παραδείγματι, απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367, σκέψεις 73 και 74).
- 66 Η ένσταση αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 67 Πράγματι, το δικόγραφο περιέχει τα στοιχεία που παρέχουν τη δυνατότητα να προσδιοριστεί η επιλήψιμη συμπεριφορά του οργάνου, ο χαρακτήρας και η έκταση της προβαλλομένης ζημίας και οι λόγοι για τους οποίους οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της επιλήψιμης συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας.
- 68 Ως εκ τούτου, πληρούνται οι απαιτήσεις των προαναφερθεισών διατάξεων. Στην πραγματικότητα, οι ενστάσεις που προβάλλει το καθού, ιδίως στο μέτρο που αναφέρονται στη φύση της ζημίας ή στην απόδειξη της υπάρξεως αιτιώδους συνάφειας, αφορούν την εκτίμηση του βασίμου της αγωγής.

69 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει το Συμβούλιο.

## 2. Επί της ουσίας

70 Κατά πάγια νομολογία, η στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων, ήτοι από τον παράνομο χαρακτήρα της προσαπτομένης στα κοινοτικά όργανα συμπεριφοράς, την ύπαρξη πραγματικής και βεβαίας ζημίας καθώς και άμεσου αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς του οικείου οργάνου και της προβαλλομένης ζημίας (βλ., απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-54/96, *Oleifici italiani et Fratelli Rubino κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1998, σ. II-3377, σκέψη 66).

71 Η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να εξεταστεί σε σχέση με την πρώτη από τις ανωτέρω προϋποθέσεις.

### *Επιχειρήματα των εναγουσών*

72 Ευθύς εξ αρχής, οι ενάγουσες υποστηρίζουν ότι αρκεί να αποδείξουν την ύπαρξη απλής πλημμέλειας και όχι την ύπαρξη επαρκώς διακεκριμένης παραβάσεως υπέρτερου κανόνα δικαίου που προστατεύει τους ιδιώτες. Συγκεκριμένα, μεταξύ των αρμοδιοτήτων που έχουν ανατεθεί στο Συμβούλιο με τον βασικό κανονισμό δεν συγκαταλέγεται η επιλογή της οικονομικής πολιτικής, κατά την έννοια της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 2ας Δεκεμβρίου 1971, 5/71, *Zuckerfabrik Schöppenstedt κατά Συμβουλίου* (Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 1025). Εν πάση περιπτώσει, οι πλημμέλειες που προσάπτονται στο Συμβούλιο εν προκειμένω αποτελούν επαρκώς διακεκριμένη παράβαση υπέρτερων κανόνων δικαίου που προστατεύουν τα συμφέροντα των ιδιωτών.

- 73 Οι ενάγουσες προσάπτουν στο Συμβούλιο δύο χωριστές πλημμέλειες. Κατ' αρχήν, το Συμβούλιο απέρριψε την πρόταση κανονισμού που του υπέβαλε η Επιτροπή ενώ δεν είχε την προς τούτο εξουσία. Επικουρικώς, έστω και αν υποθεθεί ότι είχε την εξουσία αυτή, την άσκησε εν προκειμένω κατά τρόπο αυθαίρετο.

Επί της προβαλλομένης κατ' αρχήν πλημμέλειας που αντλείται από το ότι το Συμβούλιο δεν δύναται άνευ ετέρου να απορρίπτει την πρόταση της Επιτροπής

- 74 Κατά τις ενάγουσες, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, το Συμβούλιο «επιβάλλει» δασμό αντιντάμπινγκ οσάκις προκύπτει από την τελική διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών ότι «υπάρχει ντάμπινγκ και ότι εξ αυτού προκαλείται ζημία, καθώς και ότι το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει επέμβαση».
- 75 Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, οι έρευνες περατούνται εντός δεκαπέντε μηνών από την έναρξη της διαδικασίας. Η πρόβλεψη του χρονικού αυτού περιορισμού στον βασικό κανονισμό μεταβάλλει τη νομική θέση στην οποία βρίσκεται το Συμβούλιο.
- 76 Έτσι, η εξουσία εκτιμήσεως που του αναγνωριζόταν άλλοτε (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Μαρτίου 1990, C-133/87 και C-150/87, Nashua Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-719· διάταξη του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1996, T-208/95, Mison κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-635) περιορίζεται αναπόφευκτα στην προσπάθεια να επιτευχθεί, πριν από το πέρας των δεκαπέντε μηνών, λύση αποδεκτή από την απλή πλειοψηφία των μελών του Συμβουλίου και ταυτόχρονα σύμφωνη με τις τελικές προτάσεις της Επιτροπής σχετικά με την ύπαρξη ντάμπινγκ και της εντεύθεν ζημίας και σχετικά με το συμφέρον της Κοινότητας. Το Συμβούλιο δεν υποχρεούται να υιοθετήσει την αρχική πρόταση της Επιτροπής. Αντιθέτως, υποχρεούται, κατά τη λήξη της προθεσμίας, να υιοθετήσει ή να τροποποιήσει τις προτάσεις που προέκυψαν από συζητήσεις μεταξύ

των δύο οργάνων. Έτσι, δεν μπορεί να εκδώσει απόφαση αντίθετη με τα πορίσματα της Επιτροπής ούτε, πράγμα που θα κατέληγε στο αυτό αποτέλεσμα, να μην υιοθετήσει την πρότασή της. Ο βασικός κανονισμός εξάλλου δεν περιέχει καμία διάταξη που να παρέχει την εξουσία στο Συμβούλιο να απορρίψει την πρόταση της Επιτροπής ή να μην την υιοθετήσει.

- 77 Στην πραγματικότητα, μια έρευνα αντιντάμπινγκ μπορεί να περατωθεί με δύο τρόπους. Ο πρώτος είναι η περάτωση της διαδικασίας χωρίς λήψη οριστικών μέτρων, πράγμα που μπορεί να συμβεί μόνο σε περίπτωση ανάκλησης της καταγγελίας, ανυπαρξίας ντάμπινγκ, ζημίας ή έλλειψης συμφέροντος της Κοινότητας (άρθρο 9, παράγραφοι 1 και 2). Ο δεύτερος τρόπος είναι η επιβολή οριστικών δασμών (άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού), όταν από τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά έχουν διαπιστωθεί τελικώς, προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ και ότι εξ αυτού προκαλείται ζημία, καθώς και ότι το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει επέμβαση.
- 78 Κατά συνέπεια, τα πραγματικά περιστατικά που η Επιτροπή διαπιστώνει τελικώς έχουν καθοριστική σημασία. Το Συμβούλιο, καθώς δεν έχει την εξουσία να διενεργήσει έρευνα, δεν μπορεί να αγνοήσει τα πορίσματα της Επιτροπής σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά.
- 79 Η μόνη δυνατή ερμηνεία των αντίστοιχων ρόλων της Επιτροπής και του Συμβουλίου είναι αυτή που υποστηρίζουν οι ενάγουσες, προκειμένου να τηρηθούν τόσο οι διατάξεις του βασικού κανονισμού όσο και οι διατάξεις του άρθρου 6, παράγραφος 9, του κώδικα αντιντάμπινγκ.
- 80 Τέλος, οι ενάγουσες δεν θέτουν εν αμφιβόλω την ελευθερία ψήφου των μελών του Συμβουλίου. Η ελευθερία όμως αυτή, που ανάγεται στην πολιτική ευθύνη των κρατών μελών, διακρίνεται από τις νομικές υποχρεώσεις που δεσμεύουν το όργανο καθ'αυτό. Το Συμβούλιο δεν μπορεί να αποφύγει την εκπλήρωση υποχρεώσεως που το βαρύνει προφανισζόμενο ότι τα μέλη του δεν του επιτρέπουν να εκπληρώσει την υποχρέωση αυτή.

Επί των πλημμελειών που προβάλλονται επικουρικώς

— Επί του ισχυρισμού ότι σκοπίμως δεν ελήφθησαν υπόψη τα πραγματικά περιστατικά που διαπίστωσε η Επιτροπή ή επί της προδήλως εσφαλμένης εκτιμήσεως των περιστατικών αυτών

- 81 Κατά τις ενάγουσες, η Επιτροπή, τόσο στον κανονισμό για την επιβολή προσωρινού δασμού όσο και στην πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ, είχε διαπιστώσει με ακρίβεια την ύπαρξη ντάμπινγκ και σοβαρής εντεύθεν ζημίας και είχε καταλήξει στο ότι ήταν προς το συμφέρον της Κοινότητας η επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ. Δεδομένου ότι το ίδιο το Συμβούλιο δεν έχει, κατά κανόνα, πρόσβαση στα έγγραφα και στα λεπτομερή δεδομένα που συλλέγει η Επιτροπή, είναι αδιανόητο να καταλήγει σε διαφορετική εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών.

— Επί της αρνήσεως των διαδικαστικών δικαιωμάτων και των νόμιμων προσδοκιών του καταγγέλλοντος

- 82 Ο βασικός κανονισμός αναγνωρίζει στον καταγγέλλοντα στο πλαίσιο διαδικασίας αντιντάμπινγκ ειδικά δικαιώματα (προαναφερθείσα απόφαση Fediol κατά Επιτροπής, σκέψη 28). Τα δικαιώματα αυτά θα καταπατούνταν αν το Συμβούλιο μπορούσε να απορρίπτει άνευ ετέρου την πρόταση της Επιτροπής, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τα πορίσματα στα οποία κατέληξε αυτή κατά το πέρας της έρευνάς της (βλ., κατ' αναλογία, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Verloren van Themaat στην προαναφερθείσα απόφαση Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 392, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223). Τουλάχιστον, οι προσφεύγουσες μπορούσαν ευλόγως να αναμένουν ότι το Συμβούλιο θα εξέταζε με τη δέουσα προσοχή τα πραγματικά περιστατικά που διαπίστωσε η Επιτροπή.

83 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το Συμβούλιο, τα διαδικαστικά αυτά δικαιώματα έπρεπε να εφαρμοστούν τόσο ενώπιον της Επιτροπής όσο και ενώπιον του Συμβουλίου. Ο κώδικας αντιντάμπινγκ, υπό την έννοια αυτή, χρησιμοποιεί τον όρο «αρχές», άνευ διακρίσεως.

— Επί της παραβιάσεως της υποχρέωσης αιτιολογήσεως

84 Οι ενάγουσες προσάπτουν στο Συμβούλιο ότι δεν αιτιολόγησε την απόρριψη της προτάσεως της Επιτροπής. Η ένδειξη και μόνον ότι η γραπτή διαδικασία περατώθηκε, διότι δεν συγκεντρώθηκε ο απαιτούμενος αριθμός ψήφων, δεν αρκεί για να δικαιολογήσει την απόρριψη των εμπεριστατωμένων διαπιστώσεων των πραγματικών περιστατικών που υπέβαλε η Επιτροπή κατά το πέρας μιας έρευνας σκοπός της οποίας ήταν η προστασία των διαδικαστικών δικαιωμάτων όλων των μερών.

85 Το γεγονός ότι μια πρόταση της Επιτροπής δεν περιέχει τους «λόγους» που δικαιολογούν τη μη λήψη μέτρων αντιντάμπινγκ ουδόλως αναιρεί την υποχρέωση του Συμβουλίου να αιτιολογεί τις αποφάσεις του. Η υποχρέωση αυτή βαρύνει τα κοινοτικά όργανα, έστω και αν δεν υπάρχει ειδική κανονιστική διάταξη (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 1979, 113/77, NTN Toyo Bearing κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 669).

### *Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

86 Για τους λόγους που προεκτέθηκαν στις σκέψεις 43 έως 52, η κύρια άποψη των εναγουσών πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, το Συμβούλιο δεν υποχρεούται να υιοθετεί τις προτάσεις κανονισμών για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ που του υποβάλλει η Επιτροπή.

- 87 Όσον αφορά τις πλημμέλειες που επικαλούνται επικουρικώς οι ενάγουσες, αυτές στηρίζονται στην εσφαλμένη βάση ότι οι ενάγουσες έχουν το δικαίωμα να αξιώσουν από το Συμβούλιο να εκδώσει έναν κανονισμό.
- 88 Έτσι, όσον αφορά τον προβαλλόμενο ισχυρισμό ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη του τα πραγματικά περιστατικά που διαπίστωσε η Επιτροπή, πρέπει να υπομνηστεί ότι το Συμβούλιο δεν υποχρεούται στην έκδοση, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, κανονισμού για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ. Κατά περίπτωση, η Επιτροπή υποβάλλει στο Συμβούλιο πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ μόνον όταν φρονεί ότι τα πραγματικά περιστατικά που εξετάστηκαν αποδεικνύουν ότι υπάρχει ντάμπινγκ και ότι εξ αυτού προκαλείται ζημία, καθώς και ότι το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει την επέμβαση αυτή. Τούτο δεν επηρεάζει τη νομική αδυναμία να υιοθετηθεί η πρόταση αυτή εάν μόνον η μειοψηφία των κρατών μελών συμφωνεί με την πρόταση αυτή.
- 89 Ομοίως, δεδομένου ότι ουδεμία υποχρέωση βαρύνει το Συμβούλιο, οι ενάγουσες κακώς υποστηρίζουν ότι το γεγονός ότι το Συμβούλιο δεν επέβαλε οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ προσβάλλει την αρχή της προστασίας της θεμιτής εμπιστοσύνης. Επιπλέον, οι μόνες θεμιτές προσδοκίες τις οποίες οι ενάγουσες μνημονεύουν συνίστανται στο γεγονός ότι το Συμβούλιο θα εξέταζε τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως με προσοχή. Από κανένα όμως στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι το Συμβούλιο δεν προέβη στην εξέταση αυτή.
- 90 Εξάλλου, το επιχείρημα σχετικά με την ύπαρξη παρανομίας λόγω της προβαλλόμενης έλλειψης αιτιολογίας δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Αρχεί να υπομνηστεί ότι το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 253 ΕΚ) προβλέπει ότι οι κανονισμοί, οι οδηγίες και οι αποφάσεις που εκδίδονται, μεταξύ άλλων, από το Συμβούλιο πρέπει να αιτιολογούνται. Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως, το Συμβούλιο ουδεμία πράξη εξέδωσε.
- 91 Τέλος, όσον αφορά την επιχειρηματολογία των εναγουσών σχετικά με τις διαδικαστικές εγγυήσεις, πρέπει να υπομνηστεί ότι η επιχειρηματολογία αυτή εντάσσεται,



στην πραγματικότητα, στο πλαίσιο του κυρίου λόγου τους ακυρώσεως με τον οποίο σκοπεύεται να αποδειχθεί ότι το Συμβούλιο υποχρεούται να υιοθετήσει πρόταση κανονισμού αντιντάμπινγκ. Πράγματι, οι ενάγουσες δεν αμφισβητούν ότι άπαντα τα διαδικαστικά δικαιώματα που τους αναγνωρίζει ο βασικός κανονισμός έγιναν σεβαστά, υποστηρίζουν όμως ότι, αν το Συμβούλιο μπορούσε, όπως εν προκειμένω, να μην υιοθετήσει την πρόταση κανονισμού, τα δικαιώματα αυτά θα καταπατούνταν. Όπως όμως κρίθηκε ανωτέρω, η δυνατότητα του Συμβουλίου να μην υιοθετεί προτάσεις κανονισμών που επιβάλλουν δασμούς αντιντάμπινγκ είναι σύμφυτη τόσο με το σύστημα της Συνθήκης όσο και με τον ίδιο τον βασικό κανονισμό.

92 Από το σύνολο των στοιχείων αυτών προκύπτει ότι η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθεί, διότι δεν υφίσταται πλημμέλεια του Συμβουλίου.

### **Επί των δικαστικών εξόδων**

93 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων που αφορούν τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του καθού.

94 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα έξοδά τους. Συνεπώς, το Ηνωμένο Βασίλειο φέρει τα δικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

**ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)**

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.**
  
- 2) Καταδικάζει τις προσφεύγουσες-ενάγουσες στο σύνολο των δικαστικών εξόδων. Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας φέρει τα δικά του έξοδα.**

Pirrung

Azizi

Potocki

Jaeger

Meij

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Νοεμβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

A. W. H. Meij